

Recensie: Bob Dylan**1/2

Vorst Nationaal Brussel
zondag 1 november 2015

foto © Sony Music Entertainment Belgium

Recensie:

Behoorlijk routineus en dat voor een eigenzinnig artiest. Zo klonk Bob Dylan in Vorst Nationaal. De man bracht er een standaardset, krak dezelfde als ie in de UK eerder tijdens zijn tour bracht. Geen verrassingen dus. Van iemand die in 1965 zijn folkfans schoffeerde door elektrische gitaren hun ding te laten doen, hadden we wel wat anders verwacht. Vaarwel folkheld, welkom eigenwijze rocker luidde het toen. De vierenzeventigjarige heeft ondertussen zijn zesendertigste langspeler "Shadows in the night" getiteld uit, vol popstandards die Frank Sinatra destijds groot maakten. Heel wat nummers uit die recente plaat bracht Dylan live in Brussel. Helaas zat hij vaak onder de toon (en soms zelfs verschillende noten) zodat ie moest glijden naar wat min of meer de juiste toon was. Dat in combinatie met de glijdende tonen van de lapsteel, maakte het een erg melancholisch optreden dat volledig de blues van de herfst uitademde.

Geen persfotografen waren er toegelaten tijdens het optreden, dat is al jaren het geval trouwens. Gek veel hadden ze er ook niet te zoeken, Dylan stond op meer dan vijf meter van de rand van het podium, daartussen zaten nog enkele meters front stage, en dan nog een paar meters tussen de eerste rij stoeltjes op het middenplein. Daarbij komt dat de productie al enkele jaren overigens Dylan systematisch onderbelicht met zo'n goudgeel herfstig kleurtje, die van een ondergaande al wat verzwakte zon in het najaar. Of toch zoiets. Fans die het er toch op waagden om hun smartphone boven te halen tegen alle afspraken in die veelvuldig op papiertjes her en der in de zaal rondhingen kregen onvermijdelijk een fel witte lichtstraal uit de zaklantaarns van de security in het gezicht. Een concert van Dylan niet alleen van hem trouwens moet je vooral registreren in je kop, en echt beleven, in plaats van een toestel dat voor je te laten doen.

Bob Dylan begon er stipt om acht uur aan voor zijn eerste deel van de set die zou afklokken op 38 minuten, deel twee inclusief toegiften zou net geen uurtje duren. Openen deed ie met "Things have changed". Met zijn karakteristieke schorre stem bracht hij het nummer half gezongen half in parlando. Bij "She belongs to me" nam hij de mondharmonica ter hand terwijl hij bij "Beyond Here Lies Nothin'" voor het eerst plaats nam achter de zwarte vleugel en de basgitaar voor het eerst ook lekker mocht doorklinken. Beide: mondharmonica en vervolgens piano zou ie trouwens spelen in de afsluiter van de eerste set "Tangled up in blue". Met stip behoorde "What'll I do" van Irving Berlin tot het beste van het eerste deel, waarbij de lapsteel en contrabas een belangrijke bijdrage leverden voor het klankbed. Ook de Sinatra-klassiekers "Melanchy mood" en "I'm a fool to want you", waarbij het publiek te vroeg was met zijn applaus (wat veel zegt over het muzikale gehoor van de toeschouwers), pasten perfect bij het seizoen waar we in zitten en de minder zomerse, weinig zonnige gevoelens kwamen perfect tot hun recht.

Best wat bekende Vlamingen waren afgezakt naar het concert. Zo zagen we Daan, theatermaker Michael De Cock en Jan De Smet van de Nieuwe Snaar in Vorst. Dat die laatste aanwezig was, hoeft niet te verbazen. Het nummer "In de hemel is geen Dylan" is dan ook een hommage aan zijn idool. Konden we de Sinatracovers in het eerste deel best smaken, dan draaide dat wel anders uit in deel twee. In "The Night We Called It a Day" dat na het syncopische ritme van "Early Roman Kings" kwam, zat Bob Dylan zwaar onder de toon net als bij

"All or nothing at all" overigens. Of dat aan de leeftijd, dan wel aan nonchalance te wijten is, houden we in het midden. Melodie maken met de stem ligt hem gewoon niet (meer), en hier komt het zwakke punt van de zeventiger dan ook bovendrijven. Dat ie trouwens al jaren zijn grootste hit "Blowin' in the wind", in Vorst opgespaard tot eerste toegift, in parlando brengt, geeft het nummer niet alleen die extra theatrale laag, we vermoeden simpelweg dat hij de oorspronkelijke melodie niet meer kan zingen.

Deel twee moest het vooral hebben van "Scarlet town" waarbij de klank van de banjo voor een welgekomen verandering in klankkleur zorgde tijdens deze avond. Ook "Long and wasted years", dat een herkenningssaplaas kreeg van het publiek en "Autumn leaves" behoorden met stip tot enkele publieksfavorieten.

Maar toch moet gezegd dat Bob Dylan lang niet altijd even zuiver klonk, en als dat wel was, klonk het optreden wat te berekend, te standaard, te geolied zelfs met die schorre (parlando)stem. Van een eigenzinnig performer verwachten we meer roest, meer rebellie en dus meer verrassingen. Die rebelse zomer van 1965 van Bob Dylan leek in Vorst Nationaal wel erg ver weg, toch langer dan 50 jaar geleden, voelde het aan.

< Bert Hertogs >

Deel 1:

Things Have Changed

She Belongs to Me

Beyond Here Lies Nothin'

What'll I Do (Irving Berlin's cover)

Duquesne Whistle

Melancholy Mood (Frank Sinatra's cover)

Pay in Blood

I'm a Fool to Want You (Frank Sinatra's cover)

Tangled Up in Blue

Deel 2:

High Water (For Charley Patton)

Why Try to Change Me Now (Cy Coleman's cover)

Early Roman Kings

The Night We Called It a Day (Frank Sinatra's cover)

Spirit on the Water

Scarlet Town

All or Nothing at All (Frank Sinatra's cover)

Long and Wasted Years

Autumn Leaves (Yves Montand's cover)

Bis:

Blowin' in the Wind

Love Sick